

El mestre Dadiu [5]: Res no és el que sembla

Un relat de: [rautortor](#)

La taula del despatx era plena de llibres de màgia ritual i també de tractats d'esoterisme, astrologia i fins i tot de nigromància.

El jutge, immers en l'exercici feixuc d'encaixar-ho tot plegat, anava descobrint un nou món, hermètic i, en aparença, perillós. Es fixava principalment en els cerimonials de sang per si hi trobava algun indici que inferís l'horrible mort de la noia del riu.

Al migdia, quan es dirigia a la fonda on solia dinar d'ençà de la mort de la seva esposa, el deturà una dona.

-Senyó Etteve, que té un momé?

Era la seva minyona, una cubana que rondava la seixantena i que, de molt petita, havia fet cap al poble en la comitiva d'un indià.

-Diques, Eliana.

-He vis es yibres. Yo el puc ayudà.

-Com, si es pot saber?

-Els que fan aisò m'han dit que, si vol, a les onse el vinran a buccar.

-D'acord, Eliana. Mercí. Va afegir un jutge encuriós i sorprès. Ves per on, tenia a casa part de les respostes i no se n'havia adonat!

A les onze en punt un cotxe el recollí. Tot just a bord, li van embenar els ulls. Privat de la visió directa, el jutge intentava ubicar-se d'oïda, però li va resultar impossible. Després van davallar a peu a un lloc fresc i humit, amb una intensa flaire a cera.

Es va posar una túnica blanca, caputxa i màscara, com tots els presents, i va fer cap a una mena de cripta on, just al mig, hi havia l'altar. Al fons, un tapís brodat amb un pentagrama de cinc puntes.

D'entrada, l'oficiant va exposar els principis de la germandat. En concret, no violar cap llei divina ni deixar-se portar per les passions, fer front i donar respostes a les necessitats i inquietuds humanes, tot a través dels rituals de la màgia.

La fe d'aquella gent -fanàtics o no- impressionà el jutge i de seguida conclogué que ells no podien ser els culpables d'aquell vil assassinat.

Entre els iniciats, els que duïen un pentagrama brodat a la túnica, reconegué l'Eliana. I també es fixà en un que no parava de mirar-lo de reüll. La seva complexió física li resultava familiar, però va descartar la idea per absurda. No podia ser el comissari!